

Sygn. akt *XVII AmE 139/23*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia SO Arkadiusz Zagrobelny
Protokolant –	Sekretarz sądowy Dominika Zajdowska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **sp. z o. o. z siedzibą w B.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) sp. z o. o. z siedzibą w B. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 26 kwietnia 2023 r. znak: (...)((...))

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od (...) sp. z o. o. z siedzibą w B. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 (siedemset dwadzieścia złotych)

z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

/sędzia Arkadiusz Zagrobelny /

Sygn. akt *XVII AmE 139/23*

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 grudnia 2023 r.

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2023 r. znak: (...)Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej również jako: „Prezes URE”, „pozwany”) na podstawie:

- art. 56 ust. 1 pkt 12b w zw. z art. 56 ust. 2, ust. 4, ust. 6 i 6a oraz art. 30 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne z dnia 10 kwietnia 1997 r. (Dz.U. z 2022 r. poz. 1385 ze zm., dalej też „p.e.”),

- art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2022r., poz. 2000 ze zm., dalej też „k.p.a.”),

po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej (...) sp. z o. o. z siedzibą w B., w związku z niezachowaniem terminu na złożenie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc czerwiec 2022 r. do Prezes URE, orzekł, że:

- 1) że Przedsiębiorca (...) Sp. z o. o. nie zachował terminu na przekazanie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (dalej „sprawozdanie”) za miesiąc: czerwiec 2022 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki;
- 2) za działanie opisane w pkt 1 wymierzył karę pieniężną w wysokości 10 000 zł., za niezłożenie w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc czerwiec 2022 r.

(decyzja Prezesa URE z dnia 26.04.2023 r. k. 5-12 akt sąd.)

Odwołanie od decyzji (zaskarżając ją w części tj. w zakresie punktu 2) wniosł (...) sp. z o. o. (dalej również jako: „odwołujący”, „powód”) zarzucając jej naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 56 ust 6a p.e., poprzez dokonanie błędnej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu i uznanie, że stopień szkodliwości czynu Spółki był wyższy niż znikomy, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznej odmowy zastosowania tego przepisu tzn. nieodstąpienie od wymierzenia kary.

Na podstawie wskazanego zarzutu odwołujący wniosł o:

1. zmianę zaskarżonej decyzji i odstąpienie od wymierzenia kary oraz o orzeczenie co do istoty sprawy

ewentualnie o:

2. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

oraz

3. o zasądzenie na swoją rzecz pod pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych..

(odwołanie powoda z dnia 18.05.2023 r. k. 13-17v akt sąd.)

W **odpowiedzi na odwołanie** Prezes URE wniosł o jego oddalenie, oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany argumentował, że przepis art. 56 ust 6a p.e. nie obliguje go do odstąpienia od wymierzenia kary, a tylko daje mu taką możliwość, gdy są spełnione łącznie obie przesłanki, wynikające z ww. przepisu. Dodał, iż wziął pod uwagę wszystkie przesłanki mogące mieć zastosowanie w sprawie oraz wyjaśnił dlaczego odstąpienie od decyzji nie jest możliwe. Prezes URE podkreślił też, że jest to już siódme naruszenie przez powoda obowiązku sprawozdawczego, oraz że Pozwany już dwukrotnie odstępował od wymierzania Powodowi kary pieniężnej za niezłożenie sprawozdań w terminie.

(odpowiedź Prezesa URE na odwołanie z dnia 18.09.2023 r. k. 39-42v akt sąd.)

W dalszym toku postępowanie strony podtrzymały prezentowane stanowiska.

(protokół z rozprawy z dnia 19.12.2023 r. k. 57 akt sąd.)

Sąd Okręgowy ustalił, następujący stan faktyczny:

Na mocy decyzji z dnia 17 stycznia 2017 r. znak: (...) powód został wpisany do rejestru podmiotów przywożących pod numerem (...).

(okoliczność bezsporna k. 5 akt sąd.)

Powód nie przekazał Prezesowi URE w terminie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu (tj. sprawozdań o których mowa w art. 43d ust. 1 p.e.) za miesiąc: czerwiec 2022 r. Powód 29 lipca 2022 r. listem poleconym przekazał Prezesowi URE zaległe sprawozdanie za miesiąc czerwiec 2022 r. Pozwany otrzymał ww. sprawozdanie 3 sierpnia 2022 r.

(okoliczności bezsporne k. 5-5v akt sąd., a ponadto: sprawozdanie k. 4-4v akt adm., kopia koperty zawierającej datę nadania zaległego sprawozdania k. 5 akt adm.)

Pismem z dnia 10 sierpnia 2022 r. powód wskazał, iż „naruszenie obowiązku sprawozdawczego związane było ze wzrostem zakażeń wirusem SARS-CoV 2 i w związku z powyższym, wystąpiła konieczność reorganizacji działów administracji, odpowiedzialnych za sprawozdawczość związaną z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą, w celu zachowania wymogów higieny pracy i bezpieczeństwa”.

(okoliczności bezsporne k. 5v akt sąd.)

Pismem z dnia 22 grudnia 2022 r. Prezes URE powiadomił (...) sp. z o.o. o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z niezachowaniem terminu na złożenie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d p.e., za miesiąc: czerwiec 2022 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, Prezesa Agencji Rezerw Materiałowych, ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz ministra właściwego do spraw energii. Jednocześnie, powód został poinformowany iż w terminie 14 dni, od dnia doręczenia zawiadomienia może złożyć ewentualne dodatkowe uwagi.

W odpowiedzi na powyższe zawiadomienie, powód wniósł o odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej. Wskazał, iż „działalność Spółki nie jest działalnością stricte paliwową tj. dokonuje ona przywozu niewielkich ilości benzyn lądowych i przemysłowych, które wykorzystywane są w toku produkcji zmywaczy do maszyn drukarskich (...)”. Powód dodał też, że spełnione zostały przesłanki, mogące skorzystać z instytucji odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej (zawartej w art. 56 ust 6a p.e.). Wskazał, że sprawozdanie zostało złożone po upływie ustawowego terminu, jednakże nie nosiło ono znamion szkodliwości o większym stopniu niż znikomy, sprawozdanie za miesiąc: czerwiec 2022 r. wykazywało wartości „zerowe”. Podkreślił również, że uchybienie nie było celowym działaniem, a jedynie wynikiem niedopatrzania ze strony Spółki. Dodatkowo na czas składania sprawozdania Spółka mierzyła się z dużą ilością zachorowań wśród pracowników Spółki. Dodał też, iż Spółka samodzielnie zgłosiła fakt niezłożenia przedmiotowego sprawozdania bez wezwania do tej czynności przez Organ nadzorujący (Spółka złożyła wniosek o -przywrócenie terminu na dokonanie czynności prawnej).

(okoliczności bezsporne k. 5v akt sąd., a ponadto: zawiadomienie Prezesa URE z dnia 22.12.2022 r. k. 1-2 akt adm., pismo powoda z dnia 13.01.2023 r. k. 15-19 akt adm.)

Pismem z dnia 13 lutego 2023 r. Prezes URE zawiadomił powoda o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie oraz o dokumentach składających się na materiał dowodowy sprawy. Powyższe pismo zostało doręczone powodowi 16 lutego 2023 r.

(okoliczności bezsporne k. 6 akt sąd., a ponadto zawiadomienie Prezesa URE z dnia 13.02.2023 r. k. 33-33v akt adm., z.p.o. k. 34-34v akt adm.)

Decyzją z dnia 30 czerwca 2020 r. Prezes URE w I. pkt. orzekł, że powód nie zachował terminu na złożenie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc:

1. wrzesień 2017 r.,
 2. październik 2017 r.,
 3. luty 2018 r.,
 4. maj 2018 r oraz
 5. grudzień 2018 r.
- do Prezesa URE.

Jednocześnie, w II pkt. pozwany odstąpił od wymierzenia kar pieniężnych za działania opisane w pkt. I.

(okoliczności bezsporne k. 9v-10, 41v, k. 57 akt sąd., a ponadto decyzja Prezesa URE z dnia 30.06.2020 r. k. 6-9v akt adm.)

Decyzją z dnia 26 maja 2022 r. pozwany w I. pkt. orzekł, że powód nie zachował terminu na złożenie sprawozdania o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu za miesiąc:

1. styczeń 2019 r.

Prezes URE w II pkt. decyzji, odstąpił od wymierzenia kary pieniężnej za działanie opisane w pkt. I.

(okoliczności bezsporne k. 9v-10, 41v, k. 57 akt sąd., a ponadto decyzja Prezesa URE z dnia 26.05.2022 r. k. 11-13v akt adm.)

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na niespornych twierdzeniach stron (art. 229 k.p.c. oraz art. 230 k.p.c.). Twierdzenia te, mając oparcie w znajdujących się w aktach sprawy dokumentach (art. 245 oraz art. 246 k.p.c.) nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem zaskarżona decyzja jest słuszna i ma oparcie w przepisach prawa, zaś podnoszone przez powoda zarzuty nie są trafne, stąd nie mogą skutkować uchyleniem decyzji.

Zgodnie z **art. 43d ust. 1 p.e.** przedsiębiorstwo energetyczne posiadające koncesję na wytwarzanie paliw ciekłych lub koncesję na obrót paliwami ciekłymi z zagranicą, a także podmiot przywożący stosownie do swojej działalności przekazuje Prezesowi URE, Prezesowi Agencji Rezerw Materiałowych, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz ministrowi właściwemu do spraw energii miesięczne sprawozdanie o rodzajach oraz ilości wytworzonych, przywiezionych i wywiezionych paliw ciekłych, a także ich przeznaczeniu - w terminie 20 dni od dnia zakończenia miesiąca, którego dotyczy sprawozdanie.

Poza sporem w niniejszej sprawie jest, iż powód był podmiotem przywożącym w rozumieniu art. 3 pkt 12c p.e. (był wpisany do rejestru podmiotów przywożących pod numerem (...)).

W związku z powyższym na powodzie spoczywał zatem - zgodnie z wymogiem przewidzianym w art. art. 43d ust. 1 p.e. - obowiązek złożenia do dnia: 20 lipca 2022 r. miesięcznego sprawozdania za miesiąc czerwiec 2022 r.

Bezsporne jest, że sprawozdanie za miesiąc czerwiec zostało złożone 3 sierpnia 2022 r. (data wpływu do organu).

W tych okolicznościach, stosownie do treści **art. 56 ust. 1 pkt 12b** p.e. (karze pieniężnej podlega ten, kto nie przekazuje w terminie sprawozdania, o którym mowa w art. 43d.) pozwany wymierzył powodowi karę pieniężną w wysokości 10.000 zł. za niezłożenie w terminie sprawozdania za miesiąc czerwiec 2022 r.

Odnosząc się do zarzutu powoda dotyczącego nieodstąpienia przez Prezesa URE od wymierzenia kary pieniężnej, należało uznać go za niezasadny.

W myśl art. 56 ust. 6a p.e. Prezes URE może **odstąpić od wymierzenia kary**, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W ocenie powoda, przeciwko wymierzeniu mu kary pieniężnej przemawiało to, że stopień społecznej szkodliwości czynu był znikomy, a represyjny charakter kary wynikający z jej wysokości był nieproporcjonalny do stopnia zawinienia powoda. Ponadto, powód twierdził, iż charakter działalności odwołującego powoduje, że prewencja ewentualnych dalszych naruszeń jest zbędna, a poczucie sprawiedliwości społecznej nie wymagało ukarania powoda (k. 14 akt sąd.).

Na wstępie omówienia przywołanego zarzutu należy wskazać, że utrwalony zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie, jest pogląd, że na podstawie przepisów ustawy Prawo energetyczne **odpowiedzialność** ma **charakter obiektywny**, wynikający z samego faktu naruszenia określonych norm prawnych. Oznacza to, że przedsiębiorca nie może powoływać się na brak winy (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia 2008 r., sygn. akt III SK 10/08, opubl. system Legalis nr 1885077). Okoliczność ta jest irrelevantna dla samego faktu wymierzenia kary, jak i odstąpienia od karania. Gdyby zamiarem ustawodawcy było uzależnienia samego wymierzenia kary lub zastosowania odstąpienia od jej wymierzenia od zawinienia, a tym samym subiektywizacja odpowiedzialności za naruszenia przepisów, wskazałby tę przesłankę w treści art. 56 ust. 3, 6 i 6a ustawy, czego jednak nie uczynił (zob. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 13 grudnia 2016 r., sygn. akt III SK 22/16, opubl. system Legalis nr 2586425). Tym samym odpowiedzialność przedsiębiorcy istnieje w oderwaniu od winy i do jej ustalenia nie jest konieczne wykazanie zawinionego zachowania, lecz wystarcza stwierdzenie faktu zaistnienia określonego naruszenia prawa.

Odnosząc się natomiast wprost do zarzutu ukarania odwołującego wbrew ziszczeniu się przesłanek przemawiających za odstąpieniem od karania, Sąd pokrótce wyjaśni zasady stosowania tej instytucji, a także jej cel i zakres kontroli sądowej.

Odstąpienie od wymierzenia kary stanowi wyraz **tzw. uznania administracyjnego**, rozumianego jako uprawnienie organu do wyboru konsekwencji prawnej. Uznanie to stanowi zatem sferą dyskrecjonalności, w ramach której organ władzy publicznej ma swobodę wyboru skutku prawnego, jaki w konkretnej sprawie będzie wiązał się z zaistnieniem danych okoliczności. Co istotne, Prezes Urzędu nie ma obowiązku skorzystania z odstąpienia od wymierzenia kary, nawet wówczas gdy spełnione są przesłanki określone w przywołanym przepisie art. 56 ust.6a p.e.. Wynika to z wykładni literalnej normy, która wskazuje, że prezes urzędu jedynie „może” odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej. Nie jest to więc tzw. decyzja związana, do której wydania obligują obowiązujące przepisy prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18, opubl. system Legalis, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 09 grudnia 2021 r. sygn. akt VII AGa 1040/20, z dnia 16 stycznia 2018 r. sygn. akt VIIAGa 763/18, z dnia 07 września 2016 r. sygn. akt VI ACa 974/15).

Pozostawienie oceny spełnienia przesłanek do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej organowi regulacyjnemu, nie oznacza jednak, że ocena zasadności i legalności skorzystania z tej instytucji wyłączona jest spod kompetencji sądu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r. sygn. akt III SK 47/13, z dnia 06 lutego 2018 r. sygn. akt III SK 7/17). Należy jednak mieć tu na uwadze, że celem ustawodawcy umieszczającego decyzję w sferze uznania administracyjnego jest poszerzenie władzy organu, i w konsekwencji kontrola sądowa w tym wypadku nie może sięgać głęboko, gdyż w innym wypadku instytucja uznania administracyjnego stałaby się iluzoryczna. Jak szeroko uzasadnił to Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt I NSK 95/18 (op.cit), należy tu pamiętać, że to Prezes Urzędu kształtuje

politykę wymiaru kar wobec przedsiębiorców popełniających delikty administracyjne. Dlatego przepis art. 56 ust. 6a prawa energetycznego należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasad równowagi i podziału władzy. Dlatego też **interwencja sądu w treść decyzji organu regulacyjnego powinna następować dopiero wtedy, gdy nosi ona znamiona dowolności** tj. opiera się na arbitralnych przesłankach, zawiera zdawkowe i ogólnikowe uzasadnienie, odwołuje się do nieudowodnionych informacji itp. Dla takiej ingerencji konieczne jest zatem nie tylko wykazanie, że zachodzą przesłanki spełnione w omawianym przepisie, ale również że organ przekroczył zasady uznania administracyjnego. Szerzej ujmując oznacza to, że Sąd rozpoznający odwołanie od decyzji organu, co prawda jest władny zmienić tę decyzję, jakkolwiek ku temu konieczne jest wykazanie, że podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek, stopień społecznej szkodliwości czynu jest znikomy, a nadto że pozwany organ przekroczył zasady uznania administracyjnego. Należy przy tym pamiętać, że omawiana instytucja stanowi wyjątek, który powinien być stosowany jedynie wówczas, gdy nałożenie na przedsiębiorcę kary pieniężnej na jakimkolwiek poziomie kłóci się z podstawowymi funkcjami kary. Warto w tym miejscu także odnotować, że odstąpienie od wymierzenia kary nie może być mylone i nie może stanowić podstawy do miarkowania kary pieniężnej, a jedynie uprawnia Prezesa urzędu do nie nakładania jej w ogóle. Inaczej ujmując na podstawie tego przepisu nie można obniżyć kary pieniężnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 15 października 2014 r. III SK 47/13, opubl. LEX nr 1540636).

Przechodząc do **podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary**, to zgodnie z treścią **art. 56 ust 6a** p.e. pierwszymi, mogącymi występować alternatywnie przesłankami, jest **zaprzestanie naruszania prawa** lub **realizacja obowiązku** przez adresata kary. W stanie faktycznym jak w omawianej sprawie uznać należy, że powód zrealizował swój obowiązek i przekazał Prezesowi URE sprawozdanie za miesiąc czerwiec 2022, jednakże dokonał tego po przekroczeniu ustawowego terminu (tj. 3 sierpnia 2022 r. – data wpływu do organu, gdy ostatnim dniem na złożenie sprawozdania za miesiąc czerwiec 2022 r. był 20 lipca 2022 r. – zgodnie z art. 43d ust 1 p.e.)

Kolejną, konieczną, przesłanką odstąpienia od wymierzenia kary jest **znikomy stopień szkodliwości czynu**. Przesłanka ta nawiązuje do dyrektywy wymiaru kary w koncepcji prawa karnego, dlatego też powszechnie przyjmuje się, że przy jej interpretacji konieczne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji stopnia szkodliwości czynu wypracowanego na gruncie art. **115 k.k.** Oznacza to konieczność odniesienia się do rodzaju i charakteru naruszonego dobra, rozmiaru wyrządzonej szkody, sposobu i okoliczności popełnienia czynu, wagi naruszonych obowiązków, postaci zamiaru, motywacji sprawcy oraz rodzaju naruszonych reguł ostrożności i stopnia ich naruszenia. Wszystkie te kryteria powinny zostać uwzględnione, aczkolwiek dokonywana ocena ma charakter kompleksowy, odnosi się do całokształtu okoliczności sprawy. Niemniej jednak w orzecznictwie wskazuje się, że jednym z podstawowych czynników mających istotne znaczenie dla dokonania właściwej oceny czynu sprawcy jest rodzaj i charakter naruszonego dobra chronionego prawem (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 09 grudnia 2021 r. sygn. akt VII AGa 1040/20, z dnia 16 stycznia 2018 r. sygn. akt VIIAGa 763/18, z dnia 07 września 2016 r. sygn. akt VI ACa 974/15).

W okolicznościach niniejsze sprawy stopień społecznej szkodliwości czynu był wyższy aniżeli znikomy.

Zauważyć trzeba, iż obowiązek przewidziany w art. 43d ust. 1 p.e. obejmuje wszystkie podmioty przywożące wpisane do rejestru podmiotów przywożących i nie przewiduje w tym zakresie żadnych ilościowych ograniczeń. Oznacza to, że również informacje dotyczące niewielkich ilości, a także ilości zerowych, przywiezionego paliwa są istotne z punktu widzenia całego rynku paliw, bo gdyby przedsiębiorcy przywożący niewielkie ilości paliwa lub wcale go nie przywożący, masowo nie przedstawiali sprawozdań, Prezes URE miałyby niepełny obraz tego rynku, co uznać należy za zagrażające jego bezpieczeństwu. Rozmiaru szkody należy w danym przypadku upatrywać nie tyle w samej ilości przywożonych paliw, lecz w chronionych wartościach, która w odnosi się przede wszystkim do zwalczania szarej strefy w zakresie paliw ciekłych i uzyskiwania na bieżąco informacji o rynku tych paliw. Co więcej, nieterminowe przekazanie sprawozdania pozbawiło Prezesa URE informacji (utrudnia ich pozyskiwanie) niezbędnych do wykonywania jego zadań ustawowych. Dostęp do informacji na temat ilości produktów paliwowych wprowadzonych na rynek przez przedsiębiorców ma istotne znaczenie, między innymi, z punktu widzenia nadzoru i kontroli rynku paliw, w tym zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, zapobiegania ewentualnym

nadużyciom, czy ochrony interesu fiskalnego państwa. Przedkładane sprawozdanie stanowi podstawę do opracowania przez Prezesa URE raportu kwartalnego (art. 43d ust. 4 p.e.), jak również jest źródłem bieżących informacji o funkcjonowaniu poszczególnych przedsiębiorców na rynku paliw ciekłych, pozwala na weryfikację zgodności wykonywanej działalności z uprawnieniami wynikającymi z koncesji lub wpisu do rejestru podmiotów przywożących, umożliwiając szybką reakcję w przypadku stwierdzenia jakichkolwiek nieprawidłowości w tym zakresie, jak i służą przeprowadzeniu kontroli, o której mowa w art. 23r ust. 1 ustawy. W kontekście art. 56 ust. 1 pkt 12b p.e., dobrem chronionym jest terminowość w składaniu sprawozdania, o którym mowa w art. 43d p.e., a wyrządzona szkoda jest tym większa, im większe opóźnienie w jego złożeniu.

W niniejszej sprawie opóźnienie w przekazaniu sprawozdania za miesiąc czerwiec 2022 r. wyniosło 14 dni. Sąd podziela stanowisko powoda, odnoszące się do tego, że „opóźnienie w złożeniu sprawozdania przez Spółkę nie przełożyło się na uszczerbek dla sprawozdawczości realizowanej przez Prezesa URE” (k. 14v akt sąd.). Prezes URE, na podstawie art. 43d ust 4 p.e. ogłasza kwartalnie w Biuletynie Urzędu Regulacji Energetyki całkowite wielkości produkcji i przywozu poszczególnych paliw ciekłych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w terminie 45 dni od dnia zakończenia kwartału.

Złożenie przez powoda sprawozdania po terminie (tj. 3 sierpnia 2022 r.), nie spowodowało, że Prezes URE nie mógł zrealizować swojego obowiązku sprawozdawczego (Prezes URE mógł do 14 sierpnia 2022 r. zrealizować swój obowiązek). Niemniej zauważyć należy, iż omawiana nieterminowość mogła utrudnić Prezesowi URE realizację tego obowiązku (skrócony o 14 dni czas na sporządzenie zestawienia kwartalnego).

Za znikomym stopniem społecznej szkodliwości nie przemawia rodzaj ***naruszonych reguł ostrożności***. Z konstrukcji odpowiedzialności za naruszenie przepisów prawa energetycznego jako odpowiedzialności o charakterze obiektywnym wynika, iż na przedsiębiorstwo energetyczne nie można nałożyć kary pieniężnej, jeżeli naruszenie obowiązków wynikających z prawa nie stanowi rezultatu jego zachowania (polegającego na działaniu bądź zaniechaniu), lecz jest skutkiem niezależnych od niego, a więc pozostających poza jego kontrolą okoliczności o charakterze zewnętrznym, uniemożliwiających nie tyle przypisanie takiemu przedsiębiorstwu winy (umyślnej lub nieumyślnej), co nie pozwalających na zbudowanie rozsądnego łańcucha przyczynowo - skutkowego pomiędzy zachowaniem przedsiębiorstwa energetycznego, a stwierdzeniem stanu odpowiadającego hipotezie normy sankcjonowanej karą pieniężną, określonej w art. 56 ust. 1 p.e. (zob. wyrok SN z dnia 4 listopada 2010 r., III SK 21/10, Legalis nr 414134, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie - VII Wydział Gospodarczy z dnia 27 marca 2018 r. VII AGa 761/18 nr 1808337).

Powód powoływał się na to, że samodzielnie zgłosił fakt niezłożenia sprawozdania bez wezwania organu co świadczyło o chęci do działania z należytą starannością. Sąd zgadza się z powodem, że przed wszczęciem postępowania i przed podjętymi działaniami powód złożył zaległe sprawozdanie za miesiąc czerwiec 2022 r., jednakże zachowanie powoda w niniejszej sprawie nie może zasługiwać na aprobatę i nagrodzenie w postaci odstąpienia od wymierzenia kary. Dotychczasowe działania powoda, związane z realizacją ustawowych obowiązków spowodowały, że niniejsze naruszenie stanowi już siódme naruszenie obowiązku sprawozdawczego przez powoda. Jak wskazał pozwany w odpowiedzi na odwołanie „organ z uwagi na nieskuteczność uprzednich dwóch odstąpień od wymierzenia kary, łącznie dotyczących sześciu naruszeń (...), które nie spełniły funkcji prewencyjnej, postanowił wymierzyć karę pieniężną niezależnie od długości trwania naruszenia i złożenia sprawozdania bez wezwania organu” (k. 41v akt sąd.). Dotychczasowe działanie powoda stanowi siódme z rzędu naruszenie obowiązku sprawozdawczego. Powód, pomimo otrzymania dwóch decyzji zakończonych odstąpieniem od wymierzenia kary za nieprzestrzeganie obowiązku zawartego w art. 43d ust 1 p.e. dalej dopuszcza się naruszenia zawartego w art. 43d ust 1 p.e. Z tego względu, działanie powoda nie mogło zasługiwać na aprobatę i nie świadczyło znikomym stopniu szkodliwości czynu.

Ponadto, powód powoływał się na to, iż uchybienie, którego dokonał było o charakterze formalnym, nie było działaniem celowym tylko było wynikiem niedopatrzania ze strony Spółki. Wskazywał również na fakt, iż znacznie utrudnione było wyeliminowanie wszystkich potencjalnych uchybień, w uwagi na skalę działalności spółki jak również czas jaki przypadał na lipiec/ sierpień 2022 r. Dodał też, że w momencie, w którym przypadał termin na

złożenie sprawozdania, Spółka mierzyła się z dużą liczbą zachorowań wśród pracowników Spółki, co doprowadziło do przeorganizowania pracy działów administracji Spółki. Zaznaczyć należy, że powyższe twierdzenia są zdawkowe, a powód w żaden sposób nie uprawdopodobnił żadnego z powyższych twierdzeń. Niezależnie od tego, zważyć należy, że od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru, wymaga się staranności szczególnego rodzaju (art. 355 k.c.). Powoda, jako profesjonalistę, obowiązują podwyższone reguły staranności i zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości, zdolności przewidywania, jak również znajomości obowiązujących przepisów prawa oraz konsekwencji wynikających z niego dla wykonywanej działalności gospodarczej. Powinien on zatem w taki sposób prowadzić działalność, aby nie naruszać przepisów prawa.

W związku z tym Sąd uznał, że zachowanie powoda nie było skutkiem niezależnych od niego, a więc pozostających poza jego kontrolą okoliczności o charakterze zewnętrznym

Konkludując, należy stwierdzić, że z powyższego wynika, iż jakkolwiek stopień szkodliwości czynu powoda nie może zostać oceniony jako znaczny (istotny), to jednakże z całą pewnością był wyższy aniżeli znikomy, co prowadzi do wniosku, że przepis art. 56 ust. 6a p.e. nie został przez pozwanego naruszony.

W tych okolicznościach, w oparciu o przepis art. 479⁵³ § 1 k.p.c., oraz na podstawie wyżej w uzasadnieniu wskazanych przepisów, Sąd oddalił odwołanie od decyzji Prezesa URE (**pkt I sentencji wyroku**).

W pkt II wyroku orzeczono o kosztach procesu mając na uwadze jego wynik. Podstawę rozstrzygnięcia stanowił art. 98, 99 i 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

/sędzia Arkadiusz Zagrobelny/